

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Gvidonis Confessoris. Cuius ossa, hodieq[ue] inter se cohærentia cernu[n]tur Spiræ, quò translata sunt ab Henrico 3. anno Christi 1047. ex ea quæ est apud R. P. L. Sur. Obijt anno 1046.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

loquacem apud omnes passim traducere. Cum enim vir sanctissimus, omnium salutem diuini verbi prædicatione promouere cuperet, & quotidie ad se venientes admirabili quadam sermonis suavitate exciperet, omnibusq; doctrinæ suæ fluentia largissimè profunderet, quidam summa vi tantam frugem impedire conati sunt. Quod ille animaduertens, vt impijs illorum conatibus prudenter occurreret, sese aliquamdiu ab illo pietatis officio continuit, ac mellissimum doctrinæ suæ fluentum compescuit; donec ipsi propriæ salutis detrimento prouocati, suum ipsorum errorem agnoscerent, & diuturnum ipsius silentiū molestè ferrent. Tum verò vir sanctus, ad intermissum docendi munus rediens, tardos torpescetesq; mortalium animos, ad eò excellenter ardentissimum rerum immortalium studium excitauit, vt eum omnes velut alterum Mosen intuētes, communi fratrum omnium regimini frustra reluctantem præfecerint. Quod sanè munus quæta virtutum omnium excellentia administrauerit, testes sunt eius discipuli, qui ex eius disciplina innumerabiles, omnibus religionis ac sanctitatis laudibus ornati, prodierunt.

Creatur Abbas.

VITA S. GUIDONIS CONFESSORIS.

Cuius ossa, hodieq; inter se coherentia cernuntur Spiræ, quod translata sunt ab Henrico 3. anno Christi 1047. ex ea qua est apud R. P. L. Sm.

Obijt anno 1046.

Beatissimus Guido nobilibus, ac religione 31. Martij. idmodum Christianis ortus patribus, patriam habuit Ravennam: in cuius villa suburbana (quæ Casamariensis dicitur) natus est, parentes eius.

118

tre Alberto, matre verò Martia. stirpe sanè præclaris eius virtutibus dignissima. Cùm puer adhuc Rauennæ literarum studijs incumberet, visus est acerrimis prauæ cupiditatis stimulis concitatus, in vitiorum gurgites præceps abire & abiisset sanè, nisi benignissimus Deus, gratia sua admirabili, ab hoc præcipitio potenter eum eripuisset. Nam subito cælestibus desiderijs mirificè accensus, non modò pristinis cupidicibus nuncium remisit, sed etiam tota mente ad arctissimam monasticæ vitæ disciplinam aspirauit. Nam cùm pater eum ad præpotentis & nobilissimæ cuiusdam sponsæ nuptias hortaretur, ipse cælestis patriæ ac sponsæ immortalis amore vehementer inflammatus, nocte quadam celeberrimæ apud Rauennates Apollinaris martyris solennitatis, preciosis se vestibus exuens, easque pauperibus largiens, vilissima se tunica induit, & inscijs parentibus Romam iter intendit. Vbi cùm in Cleru coopatus esset, statuit dulci patria & parentibus ac cognatis omninò valere iussis, Hierosolymam pergere, vt in locis illis sacrosanctis vitam in omni sanctitate traduceret.

Vili habitu,
iit Romam,
& fit Cleri-
cus.

Interea verò cùm varia pia mente consilia agitaret, fuit diuina admonitus reuelatione, vt Rauennam repetens, Martini eremite viri religionis ac sanctitatis opinione per vniuersam Italiam celeberrimi, magisterio se subderet. Quam ille admonitionem protinùs secutus, viri illius sanctissimi disciplinis se subiecit, sumptoque habitu monastico, annis tribus solitariam cum eo vitam in insula, quam Padus fluuius à Pomposia separat, exegit. Porro Pomposianum monasterium (cui Guilielmus quidam tunc temporis præfidebat, & Abbatis munereungebatur) erat huius Marti-

Fit mona-
chus, & ad-
hzret Mar-
tino eremi-
te.

Martini curæ, volente sic Imperatore, demanda-
tum. Itaque vir Domini, vt Guido perfectissimã
monasticæ vitæ disciplinam imbiberet, è solitu-
dine ad hoc eum cœnobium transtulit; in quo
post alia atque alia officia, tandem inuitus torius
monasterij regimen & Abbatis dignitatem susci-
pere coactus fuit. Porro cum præclare admodum
atque prudenter, cum insigni nominis sui cele-
britate, monasterij illius gubernacula tractaret,
parens eius vnâ cum filio altero, Gerardo nomi-
ne, spreta dignitate, & contemptis mundi delicijs
diuitijsq; eò aduolarunt, & strenuè nõ minus quã
religiosè, sub eius disciplina Christo militarunt.

S. Guido
constituitur Abbas
in monaste-
rio Pompe-
riano.

Interim Guido, cum sacer monachorum nu-
merus, indies magis magisque accresceret, aliud
cœnobium condere cœpit, in quo qualia quanta-
que ab illo sint patrata miracula, non erit abs re
breuiter explicare. Et quidem inter ea quæ per
ipsum Deus in vita operatus est, fratres quosdã, in
cœnobij sui renouatione, ab imminente mortis
periculo, per lignorum ruinam, precibus suis li-
berauit. Alios quartanis febris laborãtes hau-
stu aquæ, qua sacras manus abluerat, curauit.
Cum noua monasterij fabrica construeretur, &
operarij magna victus inopia pressi, plus satis illi
molestiarum exhiberent, & ille de ratione com-
parandæ alimonie cogitaret, nec tamen viam vl-
lam modumque inueniret, quo necessitatibus eo-
rum opportunè succurreret: tandem de sola om-
nipotentis Dei misericordia confusus, Rauennam
profectus est; & ecce in ipso itinere non lon-
gè à monasterio, duas naues vino frumetoq; ple-
nas, diuinitus sibi præparatas inuenit; quas statim
lætus summæ Trinitati gratias agens adduxit; fra-
tresq; abmonuit, vt ex eo beneficio diuinitus sibi
collato

Miracula
S. Guidonis

Annona di-
uinitus illi
collata.

collato, deinceps de immensa Dei erga suos famulos benignitate confiderent.

**Defunctus
reniuit.**

Frater quidam idiota, octo plus minus miliaribus à monasterio defunctus, ad monasterium sepeliendus allatus est. Cumque post perfoluta, ex more defunctorum officia, tumulo inferendus esset, subito vitæ redditus, sanctum Patrem Guidonem in clamauit. Aduenit ille, & accuratè perquirat, vbinam fuisset, quidve vidisset. Tum ille, Vidi, inquit, poenarum loca, & in ijs propinquos meos, plurimosque mihi notos. Ego verò vitæ restitutus sum, vt accepta benedictione tua, post triduum rursù discedam, & misericordiam Domini nostri Iesu Christi percipiam. Itaque post triduum, accepta beati Guidonis benedictione, iterum obdormiuit & in pace quieuit. Eodem tempore, alius quidam frater, cui Bertholdo nomen erat, cum in ipso agone tardè animam efflaret, & conscientia stimulis punctus, dubia valde salutis suæ indicia relinqueret, precibus sancti Guidonis sibi redditus est. Rogantibus autem fratribus, quid sub ijs tã diuturnis angoribus vidisset, Vidit, ait, horrendos sanè cacodæmones, aduersum me sæuientes, & peccatum vnicum, quod iam diu alta apud me obliuione sepultum erat, in memoriam reuocantes. Cùm enim in seculo degerem, leui quadam incantatione usus fueram; Hæc proceres spiritus obijcientes, pœnam damnationis æternæ infligere volebant; sed Christi virtute, & precibus sanctissimi Patris nostri Guidonis, vestrisque profligati, tristes abscesserunt. Deindè accepta pœnitentia, in pace perpetua ilicò quieuit.

Deuò obit.

Item alius.

Heribertus summus Raennarum Antistes, tanto aliquandò furore in virum Dei commotus fuit,

fuit, vt Pomposianum coenobium armata manu destruere medigaretur. Quod cum ad aures sanctissimi viri perlatum esset, triduanum omnibus ieiunium indixit, postisque laneis vestibus, cilicinis omnes indui voluit, hortatusque est suos, vt precibus & lachrymis pugnarent, nec dubitarent, quin ijs facilius armis, quam gladio & clypeo, de inimicis victoriam obtinerent. Quod sane pulchre consecutum est. Nam cum illi toto illo triduo, humi cubantes in cinere & cilicio, assidue Domini misericordiam implorarent, & Archiepiscopus precipiti mente, ad tyrannidem exercendam veniret, statim obuiam ei cum timore processerunt, atque in ecclesiam summo cum honore illum perduxerunt. Tum ille repente animo ita commutatus est, vt profusa ingenti lachrymarum vi, scelus suum detestaretur, fratresque perpetuo sibi amicitiae foedere ita copularet, vt nullae deinceps inimicitiae illud violauerint.

Igitur vir sanctissimus Guido, posteaquam annis duodequingenta, Pomposium cum eximia sanctitatis laude gubernasset, iturus obuiam Imperatoris legationi, in ipso itinere apud Parmam feliciter exspirauit, pridie Kal. Apr. anno sal. 1046. Cum autem Parmenses, venerabile corpus e manibus fratrum per vim abstulissent, superueniens Henricus Imperator eius nominis tertius, sacratissimas exuias humiliter veneratus, primo fecit eas Veronam in sancti Zenonis ecclesiam reponi: deinde Verona Spiram, in Ecclesiam collegiatam transferri; quae quidem tunc a Patrono suo primo, diuo Iohanne Apostolo & Euangelista, nomen habuit: nunc vero ob sacratissimarum praesentiam reliquiarum, S. Guidonis nomen obtinuit. Vt quemadmodum Conradus Imperator,

Precibus & ieiunijs, inimicum superat.

Moritur vir sanctus anno 1046.

Corpus eius transfertur Spiram.

cuius

no8 VITA S. GUIDONIS
eius nominis 2. felix, eidem ecclesie in primi la-
pidis collocatione, dedit initiu, ita per filiu eius
Henricu 3. a venerandis eiusmodi reliquijs, manu
sua presentatis, non indignum sumeret, post
tantam immutationem, cognomentum. Ad
laudem Dei in secula benedi-
cti. Amen.

FINIS MENSIS MARTII

Annumer Bibliotheca Fratrum
Capucinorum Paderborna.
3